

Упрегналъ, брате, четире коня въ кочията си, па лети, като че кой знае за каква голѣма работа иде . . . а оно — цѣлъ день се лута по баиритѣ и по долищата: тукъ чукне, тамъ копне, пише нѣщо, пише на една книжка, па пакъ трѣгне да копа. Па баремъ да намѣри да вземе нѣщо като хората, а оно събира изъ пѣсъка пужулци, сколчици — такива, знаешъ, ситнории, дека и за лула тютюнъ не чинатъ. Па не е дете, та да речешъ, че си играе, а онъ, хѣ, човѣкъ — брадата му по-голѣма и отъ попъ Матѣевата брада! . . . Ами оня другио, дето бѣше дошолъ да събира бубулечки? Що съмъ се смѣлъ съ това момче! . . . Хваща бубулечкитѣ, па ги туря у едно шишенце и цѣлъ день все това прави. Питамъ джандарино: що ги събира, рекохъ, за ядене ли, за лѣкъ ли? . . . Ама и онъ човѣко не знае . . . Вдига рамена, па се звѣри! . . . Само на едно се чудимъ: като ги пращатъ тия хора оттамъ, они не ги ли видятъ, колко имъ чини памето?

— А бе, та само тия ли сж, подхвана чичо Дуро, я идете у София да ги видите, па ако се не кръстите отъ чудо, тѣ ме кжде съмъ. Та нали ги знамъ, на ли ги видохъ съ оние хаирсъзе отъ Щърково. Гледамъ ги, гледамъ, па що да речемъ: все си сж такива; види се, соятъ имъ е тамъ такъвъ. Тия думи на чичо Дуро раздразниха любопитството на слушателитѣ и бае Драгойко, подкрепенъ отъ всички присѣтствуващи, поиска да имъ разкаже за София. Чичо Дуро, гордъ, че му се падаше случай да порази слушателитѣ съ своето дълго и чудно пжтешедствие, поизкашля се, като всѣки ораторъ, завъртъ дѣсния си мустакъ и съ въодушевление подзе така: